

danske samfund, uhyre væsentlig for de soldater, de unge mennesker, der skal sendes ud til den her mission i Afghanistan.

Jeg vil godt sige det så stærkt, som det overhovedet kan siges, at når vi går imod det her, er det ikke, fordi vi støtter Taleban. Vi har en dyb afsky for Taleban, en dyb afsky for det rædselsregime, som Taleban satte op i sin tid. Det, diskussionen går på, er, om den her militærindsats styrker Taleban, eller om den svækker Taleban. Der er vores analyse, at så længe den her indsats indgår i den amerikanske Enduring Freedom-operation, så længe det er en del af Bushs krig imod terror, står vi over for den samme problemstilling, som vi gjorde i Irak.

Så står vi over for – vi har set det og vi vil se det – at Taleban bliver forholdsvis stærkere og stærkere, fordi vi uvægerlig bliver involveret i traditionel krigsførelse, hvor der bliver dræbt civile gennem bombninger, hvor der bliver dræbt civile gennem traditionelle militære operationer, og hvor det også indgår meget kraftigt hos danske politikere, at formålet med det her er at bekæmpe Taleban militært, således at der også i den koalition her i Folketinget, der står bag det her beslutningsforslag, er dyb uenighed om, om det her er krig mod Taleban, eller om det er det, man kalder samtænkning mellem det militære og det civile.

Kl. 14.55

Så vil jeg sige endnu en gang til udenrigsministeren, når han hele tiden kører frem med, at Taleban vil sådan og Taleban vil sådan og det må vi ned at bekæmpe militært: Jamen pointen i noget af det, jeg sagde tidligere, var, at fjenden jo ikke bare er Taleban. Forstå det dog. Man kommer ned i en hvepserede af forskellige interesser, forskellige fjender, som kan have samstemmende interesser, som kan have modsatte interesser, men hvor det jo er helt umuligt at vurdere, hvem den konkrete fjende er.

I virkeligheden fik vi et eksempel på problemerne i den her asymmetriske krigsførelse gennem den episode, vi havde et samråd om i Forsvarsudvalget for nogle måneder siden, hvor der havde været en træfning mellem danske styrker og nogle, man påstod var Taleban – det vidste man godt nok ikke, men man var ret sikker på, at det var Taleban – i en afghansk by, hvor der var blevet dræbt en række civile afghanere. Vi spurgte: Hvor mange blev dræbt? Det vidste man ikke, fordi, som man sagde, man ikke går ind og tæller de dræbte, for hvis man gør det, så er ens egen sikkerhed i fare.

Jeg forstår godt, at man ikke vil bringe sin egen sikkerhed i fare ved at gå ind og tælle, hvor mange civile man har dræbt, men det er jo præcis her, hele problemet ligger, nemlig at man ikke kan udføre den her form for konfliktløsning gennem traditionel krigsførelse. Hvem er fjenden? Hvem er venen? Man ved ikke, om den mand, man tror man skal beskytte, er en, der måske vil vende sig imod en på et lidt senere tidspunkt, og det kommer til at påvirke de soldater, der er dernede.

Det er derfor, at de så beder om at få mere selvbeskyttelse, eksempelvis i form af kampvogne. Det er derfor, at Forsvarskommandoen er nødt til at sige: Nej, det går ikke, for så optræper vi yderligere. Det er det uløselige dilemma, man er sat i i den her mission i det sydlige Afghanistan, og det er derfor, at vi ikke ser en militær løsning på det her.

Formanden:

Tak til hr. Holger K. Nielsen. Udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu forstod jeg, at hr. Holger K. Nielsen syntes, det var meget arrogant, at jeg ikke havde besvaret hans spørgsmål. Jeg er selvfølgelig ikke arrogant, men jeg havde jo ikke fået nogen spørgsmål. Derfor var der egentlig ikke noget at svare på.

Jeg har nu for anden gang i dag fået hr. Holger K. Niensens tale om, at han ikke er Taleban-tilhænger. Det er han naturligvis heller ikke. Der er bare det ved det, at virkningen af hr. Holger K. Niensens politik er den, som Taleban ønsker, og det er det, man skal tænke over. Selvfølgelig er hr. Holger K. Nielsen modstander af Taleban, det siger sig selv. Men virkningen af hr. Holger K. Niensens politik er den, som Taleban gerne vil have, nemlig at vi rykker ud, og at de kan få nogle muligheder.

Det er da fuldstændig rigtigt, at langsigtet vindes ikke kun med militære midler, det er vi enige om. Derfor går vi også ind for civil og militær samtænkning, konceptet, som Danmark har foreslået i NATO, og som nu er NATO's koncept. Det er rigtigt, at OEF går efter terroristerne, det er dens opgave. ISAF går bredere efter Taleban, efter at stoppe Taleban og hjælpe gennem Provincial Reconstruction Teams i de forskellige områder. Der har den civile-militære kombination jo været en succeshistorie.